

POSTANOWIENIE

Dnia 12 marca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Czajkowski (przewodniczący)

SSN Marek Siwek

SSN Maria Szczepaniec (sprawozdawca)

w sprawie ze skargi D. R. (R.)
na przewlekłość postępowania prowadzonego przed Sądem Apelacyjnym w [...] w sprawie o sygn. akt II AKo [...] po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym
w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych
w dniu 12 marca 2019 r.,
na podstawie art. 430 § 1 k.p.k. w zw. z art. 8 ust. 2 ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (jednolity tekst: Dz.U. z 2018 r., poz. 75)

postanowił:

- 1) skargę pozostawić bez rozpoznania,**
- 2) zwolnić skarżącego od wydatków postępowania skargowego.**

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 9 października 2018 r. D. R. wniósł skargę na przewlekłość postępowania sądowego Sądu Apelacyjnego w [...] w sprawie o sygn. akt II AKo [...], dotyczącego jego wniosku o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w C. z dnia 18 lutego 2011 r.,

sygn. akt IV K [...], mocą którego został uznany winnym popełnienia przestępstwa z art. 197 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skargę należało pozostawić bez rozpoznania - jako niedopuszczalną z mocy ustawy.

Zgodnie z treścią art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (jednolity tekst: Dz.U. z 2018 r., poz. 75, dalej: ustawa z dnia 17 czerwca 2004 r.), strona może wnieść skargę o stwierdzenie, że w postępowaniu, którego skarga dotyczy, nastąpiło naruszenie jej prawa do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki, jeżeli postępowanie zmierzające do wydania rozstrzygnięcia kończącego postępowanie w sprawie trwa dłużej niż to konieczne dla wyjaśnienia istotnych okoliczności faktycznych i prawnych albo dłużej niż to konieczne do załatwienia sprawy egzekucyjnej lub innej dotyczącej wykonania orzeczenia sądowego.

Warunkiem rozpoznania takiej skargi - w myśl dyspozycji art. 5 ust. 1 ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. - jest wniesienie jej w toku postępowania w sprawie. W niniejszych realiach bezsprzecznym jest natomiast, iż skarga na przewlekłość została wniesiona przez D. R. już po wydaniu orzeczenia przez Sąd Apelacyjny w [...]. Postanowienie w sprawie o sygn. akt II AKo [...] Sąd Apelacyjny w [...] wydał bowiem w dniu 6 czerwca 2018 r., a skarżący D. R. wniósł skargę na przewlekłość tego postępowania dopiero pismem z dnia 9 października 2018 r. Z powyższego wyłania się oczywista konstatacja, iż skarżący skierował skargę już po zakończeniu wyżej wymienionego postępowania przed Sądem Apelacyjnym w [...].

Na marginesie tylko należy podnieść, iż gdyby nawet skarżący wniósł skargę na przewlekłość postępowania wznowieniowego w terminie, o którym mowa w art. 5 ust. 1 ustawy z dnia 17 czerwca 2014 r., to i tak musiałaby ona być pozostawiona bez rozpoznania. Sprawa o wznowienie postępowania nie jest

bowiem „sprawą” w rozumieniu art. 2 ustawy czy art. 6 Europejskiej Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności z dnia 4 listopada 1950 r. (Dz.U. z 1993 r. Nr 61, poz. 284) w zw. z dyspozycją art. 1 ust. 3 ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. Trzeba podnieść, że *de facto* wznowienie postępowania ukierunkowane pozostaje na ponowne rozpoznanie i rozstrzygnięcie sprawy, która to została już prawomocnie osądzona. W powyższym zatem zakresie postępowanie wywołane wnioskiem o wznowienie postępowania nie jest w żadnym razie (czy to w ujęciu przedmiotowym czy podmiotowym) nową sprawą, lecz jednak w dalszym ciągu jest rozpoznawaniem sprawy prawomocnie już rozstrzygniętej, skoro celem wnioskującego jest doprowadzenie do tego, by sprawa prawomocnie rozstrzygnięta była rozpoznana na nowo. Orzecznictwo europejskie jest od dawna konsekwentne, że gwarancje z art. 6 Konwencji nie mają zastosowania do postępowań, w których dąży się do wznowienia postępowania zakończonego ostatecznym wyrokiem (patrz m.in. decyzje Europejskiego Trybunału Praw Człowieka z dnia 26 października 2004 r. nr 13990/04, LEX nr 145734, z dnia 15 marca 2005 r. nr 51744/99, LEX nr 148873, decyzja Europejskiej Komisji Praw Człowieka z dnia 17 stycznia 1995 r. nr 25084/94, LEX nr 40881). Wyrażony wyżej pogląd znalazł aprobatę w polskiej doktrynie prawa (patrz m.in. Cz. Kłak - Skarga na przewlekłość postępowania karnego a Europejska Konwencja o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności, Rzeszów 2011, str. 63), jak również w jednym z ostatnich orzeczeń wydanych przez Sąd Najwyższy (patrz postanowienie z dnia 22 stycznia 2019 r., I NSP 53/18, niepubl.).

Reasumując, w oparciu o art. 430 § 1 k.p.k. w zw. z art. 8 ust. 2 ustawy, Sąd Najwyższy postanowił o pozostawieniu skargi bez rozpoznania. W oparciu o art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 8 ust. 2 ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. Sąd zwolnił skarżącego z obowiązku poniesienia wydatków związanych z niniejszym postępowaniem. D. R. jest bowiem pozbawiony wolności, co powoduje, że ich uiszczenie byłoby dla niego zbyt uciążliwe.

Mając powyższe okoliczności na uwadze postanowiono, jak na wstępie.